

Portocaliul
este **noul negru**

Portocaliul *este* noul negru

UN AN ÎNTR-O

ÎNCHISOARE DE FEMEI

Traducere din limba engleză de
Silvia Dumitrache

PIPER KERMAN

 Narator

The original title of this book is:

Orange is the New Black: My Year in a Women's Prison, by Piper Kerman.

Copyright © 2010, 2011 by Piper Kerman. All rights reserved.

© Publica, 2014, pentru ediția în limba română

ISBN 978-606-8360-81-2

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Kerman, Piper

Portocaliul este noul negru : un an într-o închisoare de femei / Piper Kerman ;

trad.: Silvia Dumitrache. – București : Publica, 2014

ISBN 978-606-8360-81-2

I. Dumitrache, Silvia (trad.)

343.819.2

821.111(73)-94=135.1

NARATOR este o marcă înregistrată a editurii PUBLICA

EDITORI:

Cătălin Muraru
Silviu Dragomir

DIRECTOR EXECUTIV:

Bogdan Ungureanu

REDACTOR:

Liviu Uleia

DESIGN:

Alexe Popescu

DTP:

Florin Teodoru

CORECTORI:

Tudorița Șoldănescu
Rodica Crețu

cuprins

<i>prefață</i>	de Cristina Bazavan	9
<i>unu</i>	O SĂ JOCI DUPĂ CUM ÎȚI CÂNT EU?	15
<i>doi</i>	TOTUL S-A SCHIMBAT ÎNTR-O CLIPĂ	33
<i>trei</i>	11187-424	55
<i>patru</i>	PORTOCALIUL ESTE NOUL NEGRU	81
<i>cinci</i>	ÎN NECUNOSCUȚ	107
<i>șase</i>	ÎNALTĂ TENSIUNE	129
<i>șapte</i>	ORELE	153
<i>opt</i>	TOATE CURVELE SĂ-ȘI BAGE UNGHIA-N GÂT	167
<i>nouă</i>	ZIUA MAMEI	187
<i>zece</i>	MEDITÂND-O PE GO	211
<i>unsprezece</i>	RALPH KRAMDEN ȘI MARLBORO MAN	231
<i>doisprezece</i>	ADEVĂRURI GOL-GOLUȚE	247
<i>treisprezece</i>	TREIZECI ȘI TREI ȘI ÎNCĂ ÎN VIAȚĂ	267
<i>paisprezece</i>	SURPRIZE DE OCTOMBRIE	289

<i>cincisprezece</i>	NU E DE BINE	307
<i>șaisprezece</i>	BUNĂ PURTARE	333
<i>șaptesprezece</i>	TERAPIA DIESEL	351
<i>optsprezece</i>	ÎNTOTDEAUNA POATE FI MAI RĂU	377

*Ring the bells that still can ring
Forget your perfect offering
There is a crack, a crack in everything
That's how the light gets in.**

— din *Anthem*, de Leonard Cohen

* Ascultă clopotul ce încă sună
Uită oferta ce pare-așa bună
Oricare are și-o spărtură fină
Și-astfel ajunge la tine lumină.

prefață

Am fost în pușcărie. De șapte ori, câte o zi. În doi ani.

N-am fost condamnată, dar am stat câte zece ore în fiecare dintre zilele respective, închisă între porțile mari de fier ale penitenciarului de maximă siguranță de la Tîrgșor. Un penitenciar pentru femei.

Prima dată, în 2005, în septembrie. Motivul? Cel mai frivol dintre orice v-ați imagina: un pictorial pentru rubrica de modă a revistei Tabu, al cărei redactor-șef eram, pictorial în care vorbeam despre expunerea feminității în spații care minimalizau esența unei femei; protagonista – o tânără de 25 de ani condamnată pe viață.

Păstrez în minte o secvență foarte colorată, la propriu. În curtea destinată celor care erau la regim „închis“, adică ieșeau la plimbare doar o oră pe zi, era un perete pictat cu umbrele și flori mari în culori foarte aprinse. Genul de desen pe care l-ai găsi în curtea unei grădinițe. Fotografului (Cosmin Bumbuț) i-a plăcut locul și l-a ales pentru unul dintre cadre. Fata care poza fusese machiată și coafată, așa că a fost îmbrăcată de stilistă în haine scumpe – camașă, fustă plisată, pantofi, toate într-un violet prună – și s-a trecut la muncă.

Pentru că nu era un model obișnuit, fetei nu i s-au cerut posturi speciale, mișcări ale capului sau ale trunchiului pe care le fac, de obicei, modelele profesioniste în fotografiile de modă pentru ca hainele să fie puse în evidență. Trebuia să se uite la fotograf și să zâmbească. Fata a refuzat să

zâmbească, avea probleme mari cu dantura, dar s-a uitat fix în cadru cu ochii ei albaștri, senini, care nu lăsau nimic de bănuț din crima la care fusese părtașă.

Locul de fotografie era foarte aproape de geamurile unui dormitor, așa că deținutele de acolo au început să se afișeze la ferestrele cu gratii și să comenteze ironic. Una dintre ele și-a schimbat look-ul de trei ori cât în curte s-a realizat fotografia. Și-a pus peruci diferite, blondă cu păr lung, blondă tuns bob și roșcată cu păr lung, și-a scos o oglindă pe geam și a început să strige:

„Doamna, doamna, eu sunt mai frumoasă decât ea, pe mine nu mă fotografați?“ Și ea avea niște dinți lipsă.

*

Cea de-a doua imagine pe care o păstrez din același penitenciar e o întâmplare din 2010, cinci ani mai târziu de la prima mea vizită.

În clubul penitenciarului (un fel de sală de clasă cu tablă, catedră, scaune rabatabile și o mică scenă) o tânără stătea într-un colț, cu fața aproape lipită de un perete, și cânta „I will always love you“. Era îmbrăcată în haine de stradă potrivite cu o cafenea luxoasă din mijlocul Bucureștiului, părul blond îl prinsese cu o cordeluță lată pe care o intuiai doar pentru că printre buclele vesele se făcuse un spațiu mare ca un șanț.

Notele de sus de la refren le atingea ca și cum ar fi fost acolo lângă ea, pe zidul de care aproape că-și lipea fața. Cânta impecabil, iar între spațiile dintre note sau dintre cuvinte, era mult mai multă tensiune și jale decât era în cântecul original.

Tânăra care cânta era închisă pentru trafic de droguri, rețeaua din care făcea parte plimbase pe teritoriul României câteva sute de kilograme de heroină. Cântecul era cadoul colegelor ei pentru mine la încheierea unui curs

special pe care-l făcusem prin revistă: învățaseră să facă fotografii.

Fetei îi fusese rușine să cânte uitându-se la noi, așa că se autopedepsise și se dusesse în colțul scenei, ca să cânte cu fața la perete.

Când a terminat și s-a întors către public (erau nouă persoane în încăpere – șapte deținute, un gardian și cu mine) i-am văzut lacrimile șiroaie pe obraji, cum și ea a văzut lacrimile celor care erau în sală.

Toată lumea plângea. Fără excepție.

*

Cea de-a treia amintire e despre mine și începutul unui atac de panică.

După zece ore de stat în penitenciar, cu toate simțurile alerte pentru că e un loc în care ți se pare că poți fi atacat de oriunde chiar dacă e un gardian aproape, cu femeii care vin la tine și-ți cer țigări, mai întâi politicos, apoi mai ferm iar când le refuzi trec pe lângă tine înjurând, cu alte femeii care-ți spun povești pe care le-au auzit de la tine cu câteva clipe înainte, doar că-și imaginează că sunt ale lor într-un transfer bizar de identitate în lipsa unei vieți reale și a unui contact cu realitatea așa cum o știau cu mulți ani în urmă când erau în libertate, cu dispute care se petrec în fața ta, plecate aparent de la nimic dar care vorbesc despre dorința de superioritate demonstrate în fața cuiva „de afară“ care se poate revărsa în putere și autoritate asupra celor „dinăuntru“, după zece ore din astea aerul de după gardurile mari ți se pare mai curat și vrei foarte mult să fii afară.

În prima zi în penitenciar, aproape de ora la care ar fi trebuit să părăsim locul pentru că după ora 18:00 nu mai aveau voie bărbații în zonă, am rămas fără aer. Eram în curte, a început să mă strângă cutia craniană, inima să-mi iasă prin ochi și să mi se pară că nu mai e nicăieri oxigen.

Am avut nevoie de câteva minute bune în care mi-am spus în gând „curând am să fiu afară, curând am să fiu afară“ că să plece inima către locul ei, iar respirația să revină la un tempo normal.

* * *

Ce ne imaginăm noi despre penitenciare nu e chiar ceea ce vedem dacă ajungem acolo. În România în penitenciare nu se mai poartă uniforme, ci haine de stradă, deținuții care sunt la regim deschis – care merg la muncă în timpul zilei și doar noaptea ajung în dormitoarele cu șase sau zece paturi – se pot plimba liniștiți prin curtea mare care are și-un chioșc de unde își pot cumpăra lucruri de igienă sau suplimente la mâncare.

Dar presiunea pe care o simți acolo nu vine din ceea ce știi, ci din ceea ce nu credeai că o să simți.

Ai în jurul tău femei care râvnesc după atenție, care n-au noțiunea de încredere în sine pentru că nu prea au experimentat-o, care sunt tatuate din cap până în picioare sau care poartă tocuri fine și machiaj sofisticat.

Și tu trebuie să trăiești printre ele, să-ți găsești un loc fie și pentru o zi sau, în cazul celor care sunt condamnate, pentru câțiva ani. Într-un mod straniu, îți dai seama că și dincolo de zidurile alea mari, în libertate, e aceeași situație. Te lupți pentru ce-i al tău, încerci să-ți faci loc și să captezi atenția, ți-e incredibil de rușine când ești în varianta ta cea mai sinceră și mai curată, iar în mintea ta se creează tornade când simți că te îngrădește cineva și nu te lasă să faci ceea ce-ți dorești.

Sunt foarte puțini oameni care au privilegiul să experimenteze ceea ce am trăit eu. Cartea aceasta vă ajută însă să vă uitați la lumea dinăuntru penitenciarelor și să nu mai judecați. Să vă gândiți că nu există om fundamental rău sau fundamental bun.

Și înțelegeți că libertatea e în mintea noastră când suntem stăpân pe noi și mintea noastră și când ne găsim un loc potrivit în puzzle-ul care reprezintă imaginea lumii în care, pentru o vreme, trăim.

Cartea lui Piper Kerman nu e doar o radiografie a unei pușcării americane (și, prin extenso, a societății americane) ci și o frumoasă metaforă despre nuanțele în care ar trebui să clasificăm oamenii. Nimeni nu e definitiv bun sau totalmente rău; sunt multe griuri în personalitatea fiecăruia. E o poveste reală despre cum ne urmăresc greșelile și despre cum învățăm să ne adaptăm în situații extreme. Nu e întâmplător că serialul inspirat din această carte e un fenomen mondial; sunt multe personaje aici care reprezintă tipologii ale prietenilor noștri, oriunde s-ar afla ei în lume, în libertate sau nu. O metaforă despre viață scrisă foarte accesibil, foarte tineresc și foarte dinamic.

Cristina Bazavan
jurnalist

unu

O SĂ JOCI DUPĂ CUM ÎȚI CÂNT EU?

Zona de recuperare bagaje, secțiunea internațională, a aeroportului din Bruxelles era spațioasă și aerisită, cu numeroase benzi care se roteau la nesfârșit. Alergam de la una la alta, încercând cu disperare să-mi găsesc bagajul meu negru. Pentru că era burdușit cu bani obținuți din droguri, eram mai îngrijorată decât aș fi fost în mod normal pentru un bagaj pierdut.

În 1993 aveam 23 de ani și probabil că arătam ca oricare altă tânără femeie de afaceri agitată. Mă debarasasem de pantofii mei Doc Martens pentru o superbă pereche de pantofi negri din piele întoarsă, lucrați manual. Purtam pantaloni negri de mătase și o haină bej, eram o *jeune fille* obișnuită, iar dacă nu-mi vedeai tatuajul de pe gât, puteai să juri că nu ies cu nimic în evidență. Făcusem exact ce mi se spusese, luasem avionul din Chicago către Paris, unde a trebuit să schimb cursa pentru un scurt zbor spre Bruxelles.

Când am ajuns în Belgia, mi-am căutat trollerul negru la recuperare bagaje, dar nu era de găsit. Încercând să-mi înăbuș o senzație bruscă de panică, am întrebat, în franceza mea stâlcită pe care o învățasem în liceu, ce se întâmplase cu bagajul meu.

— Uneori, bagajele nu nimeresc cursa potrivită, mi-a spus tipul masiv care se ocupa de sortarea bagajelor.

Narator

15

Portocaliul este noul negru

Așteptați următorul zbor de la Paris – probabil că e în avionul acela.

Fusese oare bagajul meu detectat? Știam că e ilegal să ai asupra ta mai mult de 10 000 de dolari nedeclarați, ca să nu mai vorbim despre faptul că erau pentru șeful unui cartel de droguri din Africa de Vest. Oare se strângea lațul în jurul meu? Ar fi fost mai bine să încerc să trec de vamă și să fug? Sau poate că bagajul chiar venea cu un alt zbor, iar eu aș fi renunțat la o sumă mare de bani ce aparțineau cuiva care astfel, probabil, dând un simplu telefon, ar ordona să fiu ucisă. Am decis că ultima variantă era un pic mai terifiantă. Așa că am așteptat.

Următoarea cursă de la Paris a aterizat în sfârșit. M-am apropiat tiptil de noul meu „prieten“ de la sortarea bagajelor. E greu să flirtezi când ești speriat.

„*Mon bag!*“, am exclamat eu extaziată când mi-am zărit bagajul Tumi*. I-am mulțumit cu efuziune, făcându-i cu mâna, năucă și ușurată, în timp ce treceam printr-una dintre ușile nemarcate ale terminalului, unde l-am zărit pe prietenul meu, Billy, așteptându-mă. Trecusem fără să-mi dau seama de vamă.

— Mi-am făcut griji. Ce s-a întâmplat?, m-a întrebat Billy.

— Hai să luăm un taxi, am rostit printre dinți.

Mi-am tras sufletul abia când am lăsat aeroportul în urmă și ne aflam la jumătatea drumului spre Bruxelles.

Ceremonia mea de absolvire a colegiului Smith avuse-se loc cu un an în urmă, într-o zi perfectă de primăvară, în New England. În curtea scaldată de soare se auzeau cimpoaiele, iar guvernatoarea Texasului, Ann Richards, ne-a condus pe mine și pe kolegele mele afară, pentru

* Firmă producătoare de genți de călătorie din New Jersey (n.t.).

a arăta lumii ce femei destoinice deveniserăm. Familia mea strălucea de mândrie în timp ce eu îmi primeam diploma – părinții mei proaspăt divorțați se purtau cât de decent puteau, bunicii mei, cu aerul lor sudic, impunător, erau încântați să-și vadă prima lor nepoată purtând tichia de absolvire și înconjurată de anglo-saxoni protestanți, pregătiți la facultăți de elită, în timp ce fratele meu mai mic se plictisea de moarte. Colegii mei mai organizați și mai ambițioși începuseră deja să se pregătească pentru studiile postuniversitare sau aveau joburi entry-level la organizații nonprofit ori se întorseseră acasă – situație des întâlnită în miezul primei recesiuni a guvernării Bush.

Eu, pe de altă parte, am rămas în Northampton, Massachusetts. Absolvisem specializarea în teatru, care fusese privită mai degrabă cu scepticism de către tatăl și bunicul meu. Veneam dintr-o familie care punea preț pe educație. Eram un clan de doctori, avocați și profesori, colorat cu câte o asistentă, un poet sau un judecător. După patru ani de studii, încă mă simțeam ca o diletanță, subcalificată și lipsită de motivația de a avea o viață în teatru, dar, în același timp, nici nu aveam un plan de rezervă, pentru studii academice, o carieră strălucită sau marea alternativă – Dreptul.

Nu eram leneșă. Pe toată perioada facultății muncisem din greu având joburi în restaurante, baruri și cluburi de noapte, câștigând prețuirea șefilor și a colegilor arătând că sunt harnică și că am simțul umorului, plus disponibilitatea de a lucra în ture duble. Acele joburi și acei oameni se potriveau mai mult structurii mele decât mare parte dintre cei pe care i-am întâlnit la facultate. Eram mulțumită că alesesem Smith, un colegiu frecventat de femei inteligente și dinamice. Dar îndeplinisem tot ceea ce se ceruse de la mine prin naștere și creștere. În spațiul strâmt și sigur al colegiului Smith, viața se scursesese fără nicio

surpriză, absolvisem la limită și tânjeam după experiențe, experimente, după căutări. Era timpul să-mi trăiesc viața așa cum consideram.

Eram o tânără cu o bună educație din Boston, însetată după o viață boemă, neconvențională, și nu aveam niciun plan bine pus la punct. Dar habar n-aveam cum să dau frâu liber pornirii mele înăbușite către aventură sau cum să pun în aplicare dorința de a-mi asuma riscuri. Nu dădeam dovadă de vreo aplecare spre știință sau analiză – ceea ce apreciam erau arta, riscul și emoția. Am închiriat un apartament împreună cu o colegă absolventă de teatru și cu prietena ei artistă, cam sărită de pe fix, și m-am angajat chelneriță într-o mică berărie. M-am împrietenit cu câțiva dintre colegii mei chelneri, barmani și muzicieni, cu toții atrăgători și mereu îmbrăcați în negru din cap până-n picioare. Munceam, dădeam petreceri, înotam goi, ne-o trăgeam, câteodată ne îndrăgosteam. Ne-am făcut și tatuaje.

Îmi plăcea tot ceea ce Northampton și Pioneer Valley, în apropiere, aveau de oferit. Am alergat kilometri întregi pe străduțe de țară, am învățat cum să car o duzină de halbe de bere pe scări abrupte, m-am lăsat în voia a numeroase aventuri nevinovate cu fete și băieți atrăgători, iar vara și toamna, la mijlocul săptămânii, în zilele mele libere, făceam excursii la plaja din Provincetown.

Când iarna a început să-și intre în drepturi, nu m-am mai simțit în largul meu. Prietenii mei de la școală îmi spuneau despre joburile lor și despre viața lor din New York, Washington și San Francisco – și mă întrebam eu ce naiba făceam cu viața mea. Știam că nu mă mai întorc în Boston. Îmi iubeam familia, dar voiam să fug de tot ceea ce însemna divorțul părinților mei. Privind retrospectiv, să-mi fi luat un bilet EuroRail sau să fac voluntariat în

Bangladesh ar fi fost alegeri geniale, dar eu nu m-am clintit din Valley.

În interiorul cercului nostru social permisiv era o gașcă de lesbiene incredibil de stilate și de cool, pe la vreo 35 de ani. Aceste femei mai în vârstă, versate și sofisticate mă făceau să mă simt nefiresc de timidă, dar, după ce câteva dintre ele au devenit vecinele mele de apartament, ne-am împrietenit. Printre ele, era Nora Jansen, o tipă din sud-vest, cu vocea răgușită și cu o claie de păr de un blond-nisipiu. Nora era scundă și aducea puțin cu un bulldog francez sau poate cu o Eartha Kitt* albă. Totul la ea era amuzant – felul tărăgănat în care vorbea, remarcile spuse cu vocea ei răgușită, modul în care și înclina capul pentru a te privi cu ochii ei de un maro-deschis, din spatele clăii de păr, chiar și felul în care își ținea țigara omniprezentă, cu încheietura îndoită, gata să gesticuleze. Avea un fel jucăuș, atent de a-l face pe celălalt să se deschidă, iar când îți acorda atenție, te simțeai ca și cum fuseși primit într-un cerc intim. Nora era singura din grupul acelor femei mai în vârstă care îmi acorda atenție. Nu a fost chiar dragoste la prima vedere, dar în Northampton, pentru o tânără de 21 de ani, dornică de aventură, era un personaj.

Apoi, în toamna lui 1992, a plecat.

A reapărut după Crăciun. Și-a închiriat un apartament mare numai pentru ea, mobilat cu lucruri nou-nouțe, stil Arts and Crafts, și un casetofon ultimul răcnet. Toți cei pe care-i știam dormeau cu colegii lor de cameră pe canapele de mâna a doua, în timp ce ea arunca bani în stânga și-n dreapta, într-o manieră care nu putea să treacă neobservată.

* Eartha Kitt (1927-2008), cântăreață americană, actriță și dansatoare, cunoscută pentru rolul Catwoman din seria *Batman* (n.t.).

Nora m-a invitat să ieșim să bem ceva, doar noi două, ceea ce nu se mai întâmplase până atunci. Era o întâlnire? Poate că da, pentru că m-a scos la barul hotelului Northampton, localul cel mai asemănător cu un lounge luxos de hotel, cu pereții vopsiți într-un galben pal, cu șipci albe peste tot. Emoționată, am comandat o Margarita cu sare, la care Nora a ridicat o sprânceană.

— Cam rețicșor pentru o Marg, nu crezi?, a comentat ea, cerând un scotch.

Era adevărat, vânturile de ianuarie făceau din zona de vest a Massachusettsului un loc neprimitor. Ar fi trebuit să comand ceva închis la culoare, într-un pahar mai mic – margarita mea rece părea acum ridicol de imatură.

— Ce e asta?, a întrebat, arătând către cutiuța de metal pe care o pusese pe masă.

Cutia era galben cu verde și, inițial, conținuse dropsuri de lămâie. Figura lui Napoleon de pe capac era îndreptată spre vest și o recunoșteai după pălăria sa în trei colțuri și după epoleții de aur. Cutia fusese folosită pe post de portofel de către o femeie pe care o cunoscusem la Smith, o aristocrată, cea mai interesantă femeie pe care o întâlnisem vreodată. Plecase să facă școala de arte, trăia în campus, era spirituală și curioasă, drăguță și trendy, și într-o zi, când îi admirasem cutia, mi-a oferit-o mie. Avea dimensiunea perfectă pentru un pachet de țigări, un permis auto și o hârtie de 20 de dolari. Când am încercat să scot din prețiosul meu portofel de metal niște bani să plătesc rândul de băuturi, Nora m-a oprit.

Unde fusese atâtea luni? – am întrebat-o și Nora mi-a explicat succint, dar cuprinzător. Mi-a spus cu calm că intrase în industria traficului de droguri, printr-un prieten al surorii ei, care avea „legături“, și că fusese în Europa, unde a fost introdusă oficial în lumea interlopă de către

un american, dealer de obiecte de artă și care, de asemenea, avea „legături“. Nora făcuse trafic de droguri în țară și primise o sumă frumoasă pentru munca ei.

M-a dat pe spate. De ce îmi spunea Nora lucrurile astea? Dacă mergeam la poliție? Am mai cerut ceva de băut, crezând, în sinea mea, că Nora inventează totul și că era cea mai nefericită încercare de seducție posibilă.

O întâlnisem odată pe sora mai mică a Norei, când venise în vizită. Se prezentase cu numele Hester, era pasionată de științele oculte și obișnuia să lase în urmă tot felul de talismane și brelocuri cu pene făcute din oase de pui. M-am gândit că e doar o versiune Wicca' heterosexuală a surorii ei, dar se pare că era iubita unui influent traficant de droguri din Africa de Vest. Nora a povestit cum călătorise cu Hester la Benin să-l întâlnească pe traficant, căruia i se spunea Alaji și semăna izbitor cu MC Hammer". Fusese invitată pe domeniul său, fusese de față și supusă la proceduri ale „vracilor“ și acum era considerată cumnata lui. Totul părea cumplit, groaznic, înspăimântător, nebucesc... și palpitant până peste poate! Nu-mi venea să cred că ea, care avea atâtea secrete terifiante și tentante, mi se destăinuia.

Părea că, dezvăluindu-mi secretele ei, Nora mă legase de ea, inițiind un act tainic de cucerire. Nimeni nu putea spune despre Nora că era o frumusețe tipică, dar deborda de istețime și farmec și excela în arta firescului. Iar eu, așa cum s-a dovedit mereu, empatizez cu oamenii care îmi arată o determinare clară. În încercarea ei de a mă seduce, era și persistentă, și răbdătoare.

* Religie neopăgână, axată pe importanța energiilor naturii, inițiată la mijlocul secolului XX de Gerald Gardner. Este o religie dualistă, care venerază un Zeu și o Zeiță (n.t.).

** Cântăreț american de rap (n.t.).

În lunile care au urmat, ne-am apropiat tot mai mult și am aflat că pentru ea lucrau câțiva tipi din zonă, ceea ce m-a liniștit. Eram fascinată de aventura ilicită în care intrasem datorită Norei. Când a plecat o vreme îndelungată în Europa sau în Asia de Sud-Est, aproape că m-am mutat la ea, având grijă de pisicile ei pe care le adora, Edith și Dum-Dum. Suna la ore târzii din celălalt colț al globului pentru a vedea ce făceau pisicuțele ei, deși, din cauza distanței, ne auzeam cu întreruperi. Am ținut toate acestea în mine – mă eschivam de la întrebările pe care deja mi le puneau prietenii mei curioși.

De vreme ce afacerea era dirijată din afara orașului, ideea de droguri mi se părea complet abstractă. Nu știam pe nimeni care să ia heroină; și nici nu mă gândeam la consecințele dependenței. Într-o zi de primăvară, Nora s-a întors în oraș cu o Miata albă, decapotabilă, nou-nouță, și cu o valiză plină de bani. A trântit banii pe pat și s-a tăvălit peste ei, goală și chicotind. Era cea mai mare încasare pe care o avusese până atunci. Curând, mă afixam și eu în Miata, ascultându-l, pe fundal, pe Lenny Kravitz care dorea să știe dacă „O să joci după cum îți cânt eu?”.

În ciuda (sau datorită) straniei relații amoroase cu Nora, știam că trebuie să plec din Northampton și să fac ceva. Eu și prietena mea Lisa economisiserăm și bacșișurile noastre și hotărâserăm să ne dăm demisia de la berărie, pentru a pleca împreună în San Francisco la sfârșitul verii. (Lisa nu știa nimic despre activitățile secrete ale Norei.) Când i-am spus Norei, a replicat că i-ar plăcea că aibă un apartament în San Francisco și mi-a propus să plecăm cu avionul și să căutăm o casă. Am fost șocată văzând că ține atât de mult la mine.

Doar cu câteva săptămâni înainte să părăsim Northampton, Nora a aflat că trebuie să se întoarcă în Indonezia.

— De ce nu vii cu mine, să-mi ții companie?, mi-a propus ea. Nu trebuie să faci nimic, doar să fii acolo.

Nu mai plecasem niciodată din Statele Unite. Deși trebuia să-mi încep noua viață în California, perspectiva era irezistibilă. Voiam o aventură, iar Nora îmi oferea una. Nu se întâmplase nimic rău cu tipii din Northampton care se duseseră cu ea în locuri exotice pentru a-i fi de ajutor – de fapt, se întorseseră cu povești amețitoare, pe care numai un grup select avea privilegiul să le audă. Am ajuns la concluzia că nu era nimic rău în a-i ține companie Norei. Mi-a dat bani să-mi iau un bilet pe ruta San Francisco – Paris și mi-a spus că pot ridica biletul pentru Bali de la un ghișeu al Garuda Air, din aeroportul Charles de Gaulle. Totul avea să meargă strună.

Nora își acoperea activitățile ilegale sub masca unei reviste de artă și literatură pe care ea și partenerul ei de afaceri necurate, un tip cu cioc, urmau să o pornească – suna suspect, dar era ceva vag. Când le-am spus familiei și prietenilor că mă mut în San Francisco și că o să lucrez și o să călătoresc pentru o revistă, cu toții au fost surprinși și neîncredători cu privire la noul meu job, dar le-am ignorat întrebările, arborând aerul unei femei misterioase. Lăsând în urmă Northampton și îndreptându-mă spre vest cu amica mea Lisa B., am simțit că în sfârșit îmi încep viața. Eram pregătită pentru orice.

Eu și Lisa am condus non-stop din Massachusetts până la granița cu Montana, dormind și conducând cu schimbul. La miezul nopții, am oprit la un popas pentru a dormi și unde ne-am trezit în incredibila lumină aurie a răsăritului din zona de est a Montanei. Nu-mi amintesc să fi fost vreodată atât de fericită. După ce am savurat zona rurală a Big Sky, am gonit prin Wyoming și Nevada până când am trecut în sfârșit peste Bay Bridge în San Francisco. Aveam de prins un avion.

De ce aveam nevoie pentru călătoria mea în Indonezia? Habar n-aveam. Mi-am umplut valijoara mea L.L. Bean cu o pereche de pantaloni negri de mătase, o rochie vapo-roasă, echipamentul meu pentru alergat și o pereche de cizme negre, stil cowboy. Eram atât de entuziasmată, încât am uitat să-mi iau un costum de baie.

După ce am ajuns în Paris, am mers direct la ghișeul de la Garuda, să-mi ridic biletul către Bali. Dar nimeni nu auzise de mine! Panicată, m-am dus la restaurantul aeroportului, am cerut o cafea și am încercat să mă adun. Erau încă departe zilele telefoniei mobile și ale e-mailului, așa că habar n-aveam cum să dau de Nora; am presupus că, prin traducere, ceva se înțelesese greșit. Într-un final, m-am ridicat și m-am dus la chioșcul de ziare, mi-am cumpărat un ghid al Parisului și am ales un hotel ieftin, localizat în centrul arondismentului șase. (Singura mea carte de credit avea o limită scăzută.) Din micuța mea cameră, puteam vedea acoperișurile caselor din Paris. L-am sunat pe Jack, vechiul prieten al Norei și acum partenerul ei de afaceri în State. Sarcastic, afișând un aer de superioritate și obsedat după prostituate, Jack nu era chiar genul meu de om.

— A trebuit să rămân în Paris. Nimic din ce mi-a zis Nora nu se verifică. Ce să fac?, l-am întrebat.

Lui Jack nu-i convenea deloc situația, dar a hotărât că nu poate să mă lase baltă.

— Du-te și găsește un Western Union. Mâine îți virez banii pentru bilet.

Banii au intrat abia după câteva zile, dar nu mi-a părut rău; am hoinărit prin Paris beată de încântare, absorbind totul. În comparație cu majoritatea franțuzoaicelor, păream o adolescentă, așa că, pentru a echilibra situația, mi-am cumpărat o pereche de ciorapi negri, fin croșetați, care să meargă cu pantofii mei Doc Martens și cu fusta

mini. Nu-mi păsa nici dacă ar fi trebuit să rămân pentru totdeauna în Paris. Eram de una singură, în rai.

După cursa plictisitoare care a durat treisprezece ore din Paris către Bali, am rămas surprinsă să-l văd pe fostul meu coleg de la berărie, Billy, așteptându-mă, uitându-se deasupra capetelor indonezienilor și arborând un zâmbet larg pe fața lui pistriuată. Billy putea fi luat drept fratele meu, cu părul său blond cu ușoare tente de roșcat și cu ochii de un albastru-deschis.

— Nora te așteaptă la hotel, o să-ți placă la nebunie acolo!, a spus el.

Revăzându-mă cu Nora în camera noastră luxoasă, m-am simțit brusc intimidată în acel spațiu nefamiliar. Dar ea s-a purtat ca și cum totul ar fi fost normal.

Bali era un loc al dezvățului: stat la soare, băut și dansat zi-lumină cu gașca de gay ai Norei și de localnici drăguți care doreau să ne ajute să ne cheltuim banii, alături de tineri europeni și australieni pe care-i întâlneam în cluburile de pe plaja Kuta. Mi-am luat de la târg bikini și un sarong, m-am târguit pentru măști cioplite și bijuterii de argint și m-am plimbat pe străzile lăturalnice din Nusa Dua, vorbind cu localnicii prietenoși. Vizitele la temple, parasailingul și scuba divingul îmi ofereau alte distracții – instructorilor de scuba din Bali le plăcea tatuajul meu stilat de pe gât, pe care mi-l făcusem când stăteam în New England, reprezentând un pește albastru, strălucitor, cu aripioare lungi, așa că erau bucuroși să-mi arate și ei tatuajele lor. Dar starea de voie bună era alternată de convorbiri tensionate între Nora și Alaji sau între Nora și Jack.

Felul lor de a încheia afacerile era simplu. Din Africa de Vest, Alaji îi informa pe câțiva aleși din State că încheiase „contracte” pentru anumite cantități de droguri disponibile (de obicei, valize făcute la comandă, cu heroină

pusă în cătușeală) – puteau să fie trimise în orice loc din lume. Oameni ca Nora și Jack (în esență, subcontractori) aranjau ca valizele să ajungă în State, unde erau înmânate unui curier anonim. Ei hotărâu cum avea să decurgă transportarea – recrutarea curierilor, instruirea lor pentru a trece de vamă fără să fie prinși, plățirea „vacanțelor” lor și onorariul.

Nora și Jack nu erau singurii cu care lucra Alaji; de fapt, Nora era acum în competiție pentru afacerile lui Alaji cu Jonathan Bibby, „comerciantul de artă”, care o inițiasse și pe ea odată. Tensiunea pe care am simțit-o la Nora era legată de cât de multe „contracte” erau disponibile, de posibilitatea ca ea și Jack să le acopere și dacă valizele cu droguri ajungeau la timpul programat – toți acești factori riscând să se modifice în ultima clipă. Activitatea aceasta cerea multă flexibilitate și mulți bani.

Când rămâneam fără finanțe, eram trimisă să scot bani din transferuri bancare pentru Alaji de la diferite bănci – și aceasta fiind o infracțiune, deși pe atunci nu-mi dădeam seama. Când am fost trimisă cu o astfel de misiune în Jakarta, unul dintre curierii cu care trebuia să mă întâlnesc mi-a propus să vin cu el. Era un tânăr gay din Chicago, pasionat de stilul goth, dar care era destul de prezentabil, fiind întruchiparea prepsterului*, sătul de hotelurile luxoase. Drumul prin oraș a fost lung, sufocant și șocant prin priveliștea pe care o oferea: ambuteiaje, pe marginea drumurilor cuști cu cățeluși de vânzare și care lătrau întruna, valuri de oameni pe care metropola din sud-estul Asiei le crea. La un semafor, am văzut un cerșetor în plină stradă care cerea de pomană. Pielea îi era aproape neagră de la soare și nu avea picioare. Am vrut să cobor fereastra din

* Persoană care adoptă un stil între preppy – sofisticat, clasic – și hipster – neconvențional (n.t.).

dreptul meu pentru a-i da câteva sute dintre miile de rupii pe care le aveam la mine.

Însoțitorul meu a icnit și s-a făcut mic pe locul său.

— Nu o face!, a țipat el.

M-am uitat la el dezgustată și perplexă. I-am dat banii șoferului taxiului, care i-a dat pe fereastră cerșetorului. Am continuat drumul în tăcere.

Aveam o grămadă de timp liber. Ne dezlănțuiam în cluburile de pe plaja din Bali, în sălile militare de biliard din Jakarta și în cluburile de noapte cum era Tanamur – care aproape că erau bordeluri. Nora și cu mine făceam cumpărături, mergeam la masaje faciale sau călătoream în alte zone ale Indoneziei – doar noi două, ca fetele. Nu ne înțelegeam însă mereu.

În timpul unei călătorii la Krakatoa, am angajat un ghid să ne ducă într-o excursie în munți, acoperiți de vegetație densă, ce emana un aer jilav, tipic junglei. Era un traseu istovitor, pe care trebuia să-l facem pe o vreme extrem de călduroasă. Ne-am oprit pentru prânz la marginea unui râu frumos, în vârful unei cascade înalte. După ce am înținat în pielea goală, Nora m-a provocat – mai exact, a ridicat miza și a spus că o va face și ea – să mă arunc din vârful cascadei, care avea cel puțin zece metri înălțime.

— Ați mai văzut oameni care să sară?, l-am întrebat pe ghidul nostru.

— Cum să nu, domnișoară!, a spus el zâmbind.

— Dumneavoastră ați sărit vreodată?

— O, nu, domnișoară!, a spus el, cu același zâmbet.

Totuși, o provocare era o provocare. Goală, am început să cobor pe stânca de unde mi se părea cel mai logic să sar. Vuietul apei era asurzitor. Am văzut jos de tot apa verzuie înspumată, opacă. Eram îngrozită, și dintr-odată nu mi se mai părea o idee așa de bună. Dar piatra era alunecoasă și